

[Alfred Jensen.]

der vil komme en skattereform engang med tiden — og nu stilles det altså i udsigt, at det skal klares hurtigere gennem et politisk udvalg. Det klares heller ikke ved at afvise ændringsforslag med den begrundelse, at småændringer ikke duer, at de er lapperier, som vil forkvakle skatte-lovgivningen. Nej, der må ændringer til, og ændringerne må være af en sådan karakter, at ingen småkårsmand i Danmark kommer til at betale flere øre i skat pr. tjent krone, end han gjorde før krigen. Det kan man gennemføre, for der er mulighed for at skaffe penge frem andetsteds fra i større omfang, end man har gjort tidligere. Der er mulighed for den kapitalvindingsskat, som har været omtalt, der er mulighed for at tage mere hos aktieselskaberne, hos de store indkomster. Det er nævnt fra denne talerstol af socialdemokratiets ordfører for et par år siden, at man i Sverige tager over 60 pct. i skat af de store indkomster, medens man i Danmark dårligt når til 50 pct., og i England var det endnu grøllere, for dér gik man til over 80 pct. Det vil sige, mulighederne for at skaffe penge er tilstede, blot man realiserer de paroler, man står med på talerstolene foran valget om, at de rige skal betale.

For de fleste mennesker tror jeg det er ligegyldigt, på hvilken måde man når frem til lettelse af skattetrykket, om man klarer det gennem ligningsloven, eller man gør det gennem udskrivningsloven, og det er i og for sig også ligegyldigt, under hvilke former man gennemfører en lettelse, bare lettelsen gennemføres. Jeg forstår på det forslag, der her er lagt frem af regeringen, at de lettelser, der skal gennemføres, vil blive gennemført ved ligningsloven, og andet og mere kan man ikke vente sig, og da vil jeg gerne sige, hvad jeg har sagt tidligere, at de nedslagsbeløb, der er fastsat for de gamle, den ordning, der her gennemføres, ikke tilfredsstiller os. Der har ustandselig været klager over, at gamle og invalider betaler mere i skat, end de gjorde før, at nedslagsbeløbene ikke har været tilstrækkelige. Klagerne er hidtil blevet afvist, men i fremsættelsestalen erkender ministeren, at de gamle vil komme til at betale 10 kr. mere i skat, selvom man gennemfører denne forhøjelse af nedslagsbeløbene. Ja, for en minister betyder det måske ikke så meget, måske heller ikke for et rigsdagsmedlem, der har flere „ben“, men for de gamle, der kun har de små indtægter, det her drejer sig om, vil hver eneste øre, der

skal gives ud ekstra til skat, betyde afsavn på nødvendigheder, og derfor er det en fuldkommen skandale, at man ikke ændrer nedslagsbeløbene, så der ikke bliver nogen som helst forhøjelse af skattebetalingen for de pågældende grupper af befolkningen. Vi kan derfor ikke erklære os tilfreds med en sådan ordning. Vi vil mene, at man, som vi foreslog i fjor, simpelthen bør sige, at denne kategori af borgere med små indtægter ikke skal sættes i skat af mere end en indtægt på 100 kr. Det blev let og overskueligt, og man var ude over alle de misgreb, som nu kendes.

Iøvrigt vil jeg gerne sige, at der findes en hel del medborgere med nøjagtig de samme erhvervsanskeligheder og nøjagtig de samme beskedne indtægter, som ikke får del i de nedslagsbeløb, der er omtalt i dette lovforslag. Jeg vil tro, at hvis man studerer problemet igennem, vil man komme til den erkendelse, at en mand eller kvinde på 57—58 år med nedsat arbejdsevne og lave indtægter, har mindst lige så stor ret til og moralsk krav på at få nedslag som de, der er fyldt 65 år. Det er det, vi har talt for. Det er givet, at alle de, der har sådanne indtægter, er folk, der på den ene eller anden måde ikke er i stand til at udøve erhverv på normal måde, og derfor burde man egentlig udvide nedslagsbeløbene til at gælde alle med tilsvarende indkomster.

Forsørgerfradragene har jeg allerede talt om, og her må den mest rimelige ordning være, at man pristalsregulerer dem, men det drejer sig naturligvis ikke alene om nedslagsbeløbene, det gælder også om de rammer, indenfor hvilke fradragbeløbene må beregnes fuldt eller delvis. Denne regulering skulle vel kunne få tilslutning her i tinget, og jeg fatter ikke, at regeringen har den dristighed den ene gang efter den anden — det er sket både i forrige samling og i denne samling — at komme med forslag om, at medborgere med store indtægter nu skal have deres takster ajourført — sidste gang var det vekselrerne, spekulanterne, som skulle have deres indtægter reguleret op, så de passede til prisniveauet —, men når det drejer sig om folk med lave indtægter, ønsker man ikke nogen regulering, så skal man holde sig til de gamle beløb, der gjaldt i 1922, eller som i bedste fald har fået en mindre regulering senere.

Mit parti stillede i fjor forslag om, at forsøringsfradragene skulle forhøjes med samme procent som den, hvormed prisniveauet var steget. Det finder vi er en rimelig forhøjelse, når den foretages sammen med en forhøjelse af de øvrige fradrag. Men det